

Divina Tragedie - Cântul VII

Adrian Erbiceanu

Se poate, oare, Doamne, ca-n poveste,
Să las în urmă visele-mi himere,
Cu deraparea lor spre căi funeste?

Că o-ndrăcită forță îmi tot cere
Să mă descing în tabăra elină -
Semn de respect și de apreciere...

Ce oare-ar fi putut să mă rețină,
Când m-am văzut trecut de pragul porții,
Îmbrățișat de valul de lumină?

În cumpănirea drastică a sorții,
Ne-ncrezător e ochiul în ce vede,
Dar, între vii, trecut prin strunga morții,

Vrei sau nu vrei, văzând, începi a crede!...
Și avântat, simțeam din tălpi cum suie
O mitică putere, ce purcede

Ca semn divin, trasându-mi cărăruie
Spre turnul ce părea să nu oprească
Decât acolo unde vântul șuie.

- „Maestre, -am zis - ce soartă-o să mă pască
Și-n ce tărâmurii arse de istorii
Picioru-mi gol e dat să opintească? ”

- „Maestre !” -am zis. Dar el era „memorii”!
Nici urmă de răspuns nu da s-apară
Din fostele-mi conscripții peremptorii...

Dar, din ureche, vocea, mandatară,
Mă readuse-n lumea mea uitată,
C-o zarafie „revolu-ționară”:

- „Conform cu deciziunea adoptată,
Ești promovat, având drepturi depline,
Prin Ordinul de Zi dat pe Armată.”

Atâta tot?! Ceva zicea în mine
Că sunt pierdut, din nou, pe căi obscure,
False lucind în falsele lumine...

Păream înconjurat de o pădure,
De ape și tăpșane luminoase,
De frumuseți ce mintea dau să-mi fure,

Și case, cocoțate peste case...
Doar drumul nu voia să mi se-arate,
Încolăcit pe căi frauduloase.

"Olympul", prins în chingi fortificate,
Sortit era-n vecie să rămână
Pietrificat. Și-n imortalitate...

Deodată, din penumbre, o cadână,
Învăluită-n fuste lungi și multe,
Mă prinse, fără voia mea, de mână.

Neînțelese, căile oculte,
De mii de ani, la fel sunt: neschimbate!...
Culpabile, nu știu de timp s-asculte.

- „Ai bani?” - „Nu am!” - „Ești o calamitate!...
Dar colo, în desaga aia, ce e?”
- „Tot ce-a uitat Neculcea în Cetate!”...

- „Ia fă-o-ncoa’! E dat aici să steie!”
Și mi-o luă, nedându-mi a-nțelege
De pot sau nu să cred într-o femeie.

Ca din senin, nemaiaivând ce drege,
Furtunile stârnite, în rafale,
Și-mpleticite-n oasele-mi betege,

- Voind să frângă tot ce sta în cale -
Pe șapte limbi, ca șapte anateme,
Mă-mpinseră pe căi paradoxale.

„E Pythia! O, Doamne, ce blestem e
Făcut de zei pe capul meu să cadă?
Că nu mai știu de cine a mă teme

Și-orice copilă-mi pare o iscodă!”
- „Vino!” îmi zise vocea tenebroasă,
Pleznind precum un bici când se deznoadă:

- „Ți-e drumul ca și mintea găunoasă!...
Ce ți-e menit îți este scris în frunte!...
Nu-i pentru tine-n țară loc de casă!...

Cin' te-a trimis voia să-ncerce-o punte!...
Nu căuta ce nu poți pune-n torbă!...
Ține-o spre dreapta, când o iei spre munte!...

Și nu-ți schimba victoria pe-o ciorbă!...
Vad? Imposibil! Ca întotdeauna,
În cale n-o să-ți stea!...Nu scoate-o vorbă!...

Vor adevărul? Spune-le minciuna!...
Acoper-o!, căci e Securitară,
Așa precum ne-a învățat Străbuna!...

Când capul cade, partea sedentară
Se umflă în foale și, din rol secund,
Iese și se declară legatară,

Definitiv reîncolțind din prund!...
Atuncea, au s-o latre, lung, dulăii
Și toți cățeeii au s-o pupe-n fund!"...

Ireversibil - umbre, tâmpi, lingăii,
Se revărsau din gura copilandrei,
Ca flacăra pe marginea tigăii.

Încorsetat, în cutele meandrei,
Mă frământam să ies din toropeală
Ca din magia neagră a Cassandrei.

-„Pe fruntea ta o stea pentagonală
Te poartă, implacabil, înainte,
Cum cea mai subversivă pungășeală!

Să te retragi n-ai cum! Dar, ține minte:
De vrei puterea ta să se remarce,
Menține-ți drumul tău de dinainte,

Nu cumva dracul pui să-și înțarce!...
Și caută-ți, pierdut, companionul...
Ia-o la drum și nu te mai întoarce!"

Aveam în față, Doamne, Babilonul!